

Palmesøndag 2024

Salmer: 83, 176, 208, 151, 380

Kom, Herre Jesus. Amen.

Zak 9, 9-10; Fil 2, 5-11; Matt 21, 1-9

Vi er i dag vidner til et eksempel på social kontrol, og det skal jeg vende tilbage til, men først vil jeg forsøge at aktualisere evangeliet ved at behandle en nutidig konflikt. En kendt sanger af muslimsk observans, Isam Bachiri, har sat sig for, at den muslimske faste, ramadanen, skal være synlig i det offentlige rum og fejres også af etniske danskere, fordi højtiden ifølge ham nu er blevet en del af dansk kultur, al den stund, muslimerne »ikke bliver færre«, som han siger, »men flere«. Og i år er det lykkedes sangeren sammen med andre at skaffe økonomiske midler til at pynte *Den Røde Plads* på Nørrebro med et lysende skilt, der ønsker alle »*Glædelig Ramadan*«, for det er dét, »man« siger her i Danmark, hvilket Isam Bachiri har belært sine følgere

om på de sociale medier. Ramadanen og ikke mindst dens afslutning er en stor og glædelig fest for muslimer, og den skal de selvfølgelig have lov at fejre. Imidlertid er hele forudsætningen – at ramadanen er usynlig - for Isam Bachiris bestræbelser for at udbrede højtiden som en stor, folkelig fest for hele Danmark grundlæggende falsk. For vi har talt om ramadanen hvert år de seneste mange år, det er tyve år siden, at undervisningsministeriet udarbejdede retningslinjer for, hvordan skolerne kunne imødekomme muslimske elevers behov for at kunne få fri i forbindelse med ramadanen, butikkerne sælger ramadankager, Isam Bachiri har selv fået en ramadansang optaget i Højskolesangbogen, og det er længe siden, vi holdt op med at diskutere, hvordan den muslimske faste indvirker på de fastendes arbejde og skolegang. Og når Isam Bachiri udsendte sin indbydelse til at fejre ramadan med begrundelsen, at muslimerne har været her i 50 år og stadig bliver flere, så kom det i mine øren til at lyde mere som en trussel end en indbydelse, hvorfor han

ufrivilligt kom til at kaste lys over en af de mørkere sider af den muslimske faste; den indeholder et stærkt element af social kontrol. Der holdes øje med, om alle faster, og det er heller ingen hemmelighed, at social kontrol i forhold til alle islams leveregler er hyppigt forekommende, det gælder især kvinder og den stærke kønsopdeling, som forekommer i islam. Derfor skal vi ikke ønske, at ramadanen eller islam som sådan bliver mere synlig i gadebilledet, end tilfældet er nu. Det er der en stigende opmærksomhed om, men desværre bliver diskussionen om det alt for ofte til en anden slags social kontrol, der kommer til at handle om, at når man er dansk, så går man 100 % ind for, at religion skal ud af det offentlige rum, at sex nærmest hører til **før** ægteskabet, at alle kvinder skal arbejde og ikke være hjemmegående, at det danske institutionsliv er udviklende for børnene, og at alt, hvad der kommer ud af det moderne gennembrud, som i øvrigt var stærkt mandsdomineret, er den sande, danske kultur, som alle skal indordne sig under. Sådan går vi og vogter på

hinanden, og vi gør det ofte med den begrundelse, at vi tænker på de stakkels kvinder, der lever i undertrykkelse under islam. Vi skal ligesom have et ædelt formål for vore egne motiver, og det gælder begge sider; Isam Bachiri vil således »bare« sprede glæde, islamkritikerne kæmper i virkeligheden »bare« kvindernes sag. I virkeligheden ønsker de alle magt. Diskussionen afslører, at vi ikke formår at leve sammen **uden** den Gud, som moderne mennesker ønsker bandlyst fra offentligheden, og som vi møder i evangeliet i dag, det evangelium, der indleder den store, kristne højtid, påsken. Og hvis man ønsker syn for sagn, kan man blot undersøge, hvordan det er at være kristen i muslimske lande, når man ønsker at fejre sine højtider. Det gør man ofte med livet som indsats. Der er vi heldigvis endnu ikke, og lad os derfor se på, hvordan Gud gør op med enhver form for social kontrol.

»Se, din konge kommer til dig!« spåede Zakarias længe før Gud besøgte sit folk, og da han endelig kom,

krævede de ham korsfæstet. Sådan kan det meget let gå, når mennesker lærer sandheden om deres luskede, personlige motiver at kende. Og det gør de her, ovenikøbet p.g.a. en kvinde, der levede i synd, var prostitueret – sådan fortælles der om hende i Lukasevangeliet. Fortællingen i dag indbyder os til fest, den dejlige påske nærmer sig, hvor jøderne skal fejre udfrielsen fra Ægypten, da døden gik deres dør forbi. Glæden er måske ekstra stor hér, fordi man er samlet i Simon den spedalskes hus, altså hos en mand, der er blevet helbredt for en grusom sygdom. Men nu går der skår i glæden, fordi kvinden trænger sig på og overøser Jesus med kostbar nardusolie. Forargelsen er ikke længe om at indfinde sig! Nogle, fortælles det, blev vrede, for den olie var jo meget værd, den kunne være blevet solgt for mange penge som hjælp til fattige. Men er det en oprigtig omsorg for de fattige, der ligger til grund for vreden? Nej, det er det ikke, det er en lede ved synet af en kvinde – foragtet både for sit køn og for sin livsstil – der besmitter den ophøjede med sine berøringer og sit

nærvær og ødelægger den gode stemning. Og så er det også udtryk for et ønske om magt, magten til at bestemme over andre; i et patriarkalsk, lovreligiøst samfund, hvor der var svære skel mellem rene og urene, og derfor en skarp, social kontrol, kunne Guds salvede ikke omgås kvinder af den slags. Alligevel skulle ubehaget pakkes ind i en påtaget omsorg for næsten, for man havde jo luret det grundlæggende budskab hos Jesus; prædikede og øvede han ikke selv barmhjertighed mod de fattige, som han ovenikøbet kaldte »salige«?

Jo, disciplene - for det er dem, der står forargede omkring Jesus - mente sig på den sikre side, da de overfusede kvinden. Lad os derfor atter se på diskussionen om islam kontra såkaldt »danske værdier«. Disciplenes og andre jøders reaktion på kvinden er den, vi mange gange finder i islam, holdningen til rent og urent m.v. Derfor skal vi være glade for, at kristendommen stadig er det mest udbredte hos os, og vi skal gøre alt for, at den bliver ved med at være det. Det

moderne gennembrud har nemlig ikke noget at tilbyde os. For det moderne gennembruds kvindesyn er ikke godt for kvinder; den seksuelle frigørelse var et ønske, mænd nærrede, og viste sig faktisk ikke at være en velsignelse, hvilket mee too-skandalerne især i det kreative miljø vidnede om, selvrealiseringen havde store omkostninger for mange børn, og muligheden for at indrette sig, som man synes er bedst for ens egen familie, indskrænkes hele tiden, fordi der hele tiden er lovgivere og meningsdannere, der er overbeviste om, at de ved, hvad der er bedst for os alle, både mænd og kvinder. Læg så godt mærke til, at magtbestræbelser i dag som nævnt altid skjules bag motivet om, at man vil gøre noget godt for andre. Præcis som disciplene i dagens fortælling.

Nu sagde Jesus imidlertid noget til de vrede disciple. Han bad dem lade kvinden være, fordi hun havde gjort en god gerning ved at salve hans krop til den begravelse, der ikke var langt forude, og derefter sagde han: »De

fattige har I jo altid hos jer, og når I vil, kan I gøre godt mod dem; men mig har I ikke altid. (...) Sandelig siger jeg jer: Hvor som helst i hele verden evangeliet prædikkes, skal også det, hun har gjort, fortælles til minde om hende.«

Nej, vi har ikke altid Jesus hos os, vi ejer ham kun i troen, og derfor er vi nødt til at blive ved med at høre om ham. Hvis vi mister troen på, at Jesus Kristus er vor frelser, så er vi overladt til os selv, og så mister vi retningen, vi jager efter vind. Og når vi jager efter vind, bliver vi nærige af det. Vi forsøger selv at fylde tomheden ud og møder vore medmennesker med afstand og mistænksomhed. Vi mister sansen for det væsentlige, men Jesus lader altså en prostitueret kvinde vise os, hvad der er det væsentlige, så lad os se på, hvad det væsentlige er.

Kvinden, der kom til Jesus, var ødsel over al måde, og da hun salvede ham i kostbar olie, viste hun, at Jesu kongegerning ikke var af den art, vi forbinder med konger. Kvinden må have anet, at Jesus skulle dø, men

hun ventede ikke, til det var sket, hun kom farende og overøste hans hoved, fordi hun i ham havde set sin frelser, sin skaber, livets kilde. Også hun havde set sandheden om sig selv, men hun så altså Jesus som en afgørende mulighed for at blive det Guds barn, hun var skabt til at være. Der skal fortælles om hende, når evangeliet prædikes, for med sin gerning forkynder hun den hymne, som vi hørte fra alteret: At den søn, som blev menneske og var lydige til døden på et kors, ham *»har Gud højt ophøjet og skænket ham navnet over alle navne, for at i Jesu navn hvert knæ skal bøje sig, i himlen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekende: Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.«*

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen